

5) MERKWAARDIGE MEEUWENVANGST

Het huisvuil van Meppel wordt vandaag de dag naar Wijster getransporteerd, maar een jaar of wat geleden werd dat nog op een open vuilstortplaats gedeponeerd. Die lag (gelukkig) wat achteraf, al wisten bepaalde lieden, die het voorzien hadden op radio- en TV-onderdelen, het stort wel te vinden.

Toevallig ontdekten we op een winterse zaterdag op de belt een methode om meeuwen te vangen, die ik hier even wil verhalen; mogelijk zijn er ringers die bij gebrek aan een goede vangplaats hun voordeel met het systeem kunnen doen.

We hadden toevallig wat brood bij ons, omdat we een troep Knobbelzwanen in de Beilerstroom hadden gevoerd, toen we bij de belt aankwamen, aangelokt door de wolk meeuwen, kraaien, Spreeuwen en Huismussen, die er aasden. Het was knap koud, want het vroom en dat was maar goed ook, want een zomerse belt is bepaald niet te genieten. We waren helemaal niet van plan om vogels te vangen en hadden ook helemaal geen materiaal bij ons, maar toch improviseerden we met succes. We vonden namelijk een stuk of wat enorme cartonnen dozen en toen kwam een van ons op de gedachte, daaronder te kruipen en door een kier te kijken wat er gebeurde. Er werd wat brood op het "dak" gedeponeerd en daar zat je, als het ware bij het vuil van de maatschappij behorend; een onwaardige status voor een geselecteerd mens als een vogelringer. Er kwam al gauw leven in de brouwerij toen een troep mussen het brood in de gaten kreeg. Het getrippel van de kleine pootjes op het carton was een belevenis. Toen kwamen er Spreeuwen, ruziënd en schrokken en daarna kwamen de meeuwen. Dat ging niet zo heel erg vlot, maar toen ze er dan waren, stak ik een stuk broodkorst door de spleet waardoor ik gluurde en die werd prompt gegrepen. Door stevig vast te houden, hield ik verscheidene meeuwen "aan de praat".

Dat opende perspectieven. In het carton sneden we toen een kruis, waardoor we de meeuwen naar binnen zouden kunnen trekken en dat werkte tot onze eigen verbazing. Ik kan U verzekeren, dat het een eigenaardige sensatie is, een joekel van een Zilvermeeuw, en nog wel een volledig uitgekleurd exemplaar, bij de poten te pakken en door het dak naar binnen te trekken, terwijl de overige meeuwen op het dak van de schuif tent er niets van in de gaten hebben, wat er eigenlijk aan de hand is.

Door de lage temperatuur was het verblijf van de man in het carton, zowel als voor de andere, geen pretje, temeer, daar je in de beperkte ruimte aanhoudend op één hand achter je rug moest steunen, wat langzamerhand tot spierpijn leidde. En het was ook een heel karwei, een paar forse zilvers in die kleine ruimte in de meegebrachte jutezak te wurmen.. Maar sensationeel was het wel, want je zag vlak voor je gezicht ook reeds geringde meeuwen en ik herinner me nog helder, dat er bij waren met de ring aan het bovenloopbeen en zelfs één met om beide poten een ring. Maar je had ze natuurlijk niet voor het grijpen. Ze moesten ook al precies op het midden van het kruis staan om ze te kunnen pakken, anders moest je je hand te ver naar buiten steken en raakte de hele boel verontrust. En meeuwen zijn echt niet gek.

We besloten, de vangst op deze manier te perfectioneren; dus met een grote cartonnen doos als schuilhut, maar daar is het niet meer van gekomen. Als het niet wintert is het niet bepaald een pretje; bovendien werd het volgend jaar de stortplaats met zand afgedekt en niet meer gebruikt omdat het nieuwe overlaadstation klaar was gekomen. Maar ringers, die de kans nog hebben en het twijfelachtige genoegen van een open stortplaats kennen, zouden met het expe-

riment door kunnen gaan. Men kan het wat comfortabeler inrichten dan wij het hadden en het moet op deze wijze mogelijk zijn, de geringde exemplaren er uit te pikken en dat moet tot een verhoogd aantal terugmeldingen leiden. Het wil wel. Het carton van het dak moet niet al te stevig zijn, zodat het doorzakt als er een meeuw op de rand van de insnijdingen komt en er a.h.w. door heen zakt. Dan snel een poot gegrepen en de hele vogel omlaag gehaald. Het klapwieken dat het slachtoffer doet, terwijl het "door de grond" gaat, wekt geen argwaan bij de andere meeuwen.

Rein Schut, Meppel.